

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

6. Sine deliberatione, nullum statum eligendum : & posse etiam inscijs
parentibus matrimonia iniri.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

inflatam videbis; additque, *Ni quantocyus consentiret, in die iudicij, rationem pro occisa filia redditurum.* Talibus verbis pater in-
 mœrorem datus, tristitiaque pœnè absorptus, amicissimos quos-
 que interrogavit, quid sibi esset faciendum? Consultuerunt illi
 omnes, satius esse, ut amore insanientem in vita conseruaret,
 quàm ut, negato coniuge, causa esset mortis violentæ. Igitur fi-
 lia ad se vocatæ mœsta voce dixit: *Vade, misera, multum luge-
 bis aliquando, cum facti pœnitebit, nec tamen mederi poteris.* Ex-
 ultavit filia hoc consensu, quantumuis extorto. Fiunt nuptiæ.
 Gaudet sponsa, ridet sponsus, triumphat diabolus. Sed breue
 fuit gaudium diuina benedictione destitutum. Non diu enim,
 post coniugium initum, obseruatum est, seruum non ingredi
 Ecclesiam, neque esse Christianum. Quod quàm primùm rela-
 tum est nouæ nuptiæ, doloris vehementia humi se prostravit,
 suisque faciem vnguibus discerpit, pectusque pugnis runders,
 tota in planctus effusa sic est vociferata: *Nemo parentibus non
 obediens saluus unquam fuit. Quis patri meo annunciabit ignomi-
 niam meam? Heu me miseram, in quantam me perditionis voragi-
 nem demersi? Cur in lucem edita sum, cur non continuo raptasum?*

Quis huic tam amaro coniugio causa fuit? Deus? an ho-
 mo? an diabolus? Nimirum diaboli instinctu, hominis con-
 sensu, Dei permisso talia contingunt. A Deo pœna est, ab ho-
 mine culpa. Vtraque nos docet, ne inconsultò quidquam aga-
 mus. *Ne inuitaris prudentiæ tuæ,* ait Salomon. Et S. Basilus:
*Profectò diuina quedam res est consilium, inquit, est namq, animi
 coniunctio, charitatis fructus, mentis demissa demonstratio. Super-
 bia enim magna habetur, existimare nullius se egere auxilio, ac sibi
 ipsi penitus acquiescere, quasi vel solus sapiat, vel quàm optima in-
 medium consulere valeat. Quare nequaquam cunctemur ijs nos
 submittere, qui nobis ea quæ decora sunt, consulunt; nec unquam
 turpe esse ducamus, confidere, alios, quoad vitam instituendam, no-
 bis longe esse prudentiores. Magnam profectò affert hominibus uti-
 litatem consilium, eò, quòd nemo sibi sufficiat ad electionem rerum uti-
 lium honestarumque, sed pluribus sanè socijs, ijsq, solertibus opus habet.*
 Quare etiam, qui volunt matrimonijs se tradere, ne eos pacti
 pœniteat, non innitantur prudentiæ suæ; sed priùs generatim
 delibe-

VI

Prou. 3: 5.
 S. Basil. orat.
 21. de felici-
 tate.

deliberent. *Sitne* vxor ducenda? *An* vita celebs eligenda? *Eaq;* vel in saeculo, vel in Religioso aliquo Ordine ducenda? Deinde, si quid statuerunt, ad peculiaria est descendendum, *Quenam* scilicet vxor? *quando?* *vbi?* & *quibus* conditionibus ducenda? *An* quis Ordo, vel status potissimum, ad Dei gloriam, & propria anima salutem consequendam, eligendus? Quæ omnia cum Patre spiritali quidem rectè consultantur, possunt tamen & alij viri Deum timentes interrogari. Quod si de re vxoria agitur, par est utique, conscios etiam esse parentes: si de Religioso statu ineundo, raro *caro* & *sanguis* boni sunt consultores. Vocante summo rerum Domino, *obedire oportet Deo magis quam hominibus.* Et fuit, qui sanctissimè suaderet alteri, vt, *per calcatum patrem* in limine se opponentem, iret ad Christum. Amantur filij magis plerumque à parentibus, quam parentes à filijs, & tamen Abraham, vt Deo obediret, filium suum voluit immolare: cur non vicissim filius vellet relinquere patrem, & *adherere Deo*, quod *bonum est?* cum per matrimonium, *relinquat bono patrem suum & matrem suam, & adhereat uxori suæ?* ac Christus dicat: *Qui amat patrem aut matrem plus quam me, non est mi dignus.* Certè S. Ambrosius, docens, patre inuito, sic puellam posse continentiam vouere, sicut nubere, ait, *cui licet maritum eligere, non licet Deum præferre?* Nam etsi suprà dixi, delinquere eos liberos, qui sine consensu parentum matrimonia ineunt, addidi tamen, si id sine iusta & rationabili causa fiat. Potest enim id fieri, in scijs parentibus, quando credibile est, coniugium tale parentes ratum habituros, vt fecit Tobias in aliena regione, quem Angelus, qui cum eo erat, non iussit expectare consensum parentum. Potest etiam fieri, vt pater prolem iniuste arceat à coniugio. Certè si sermo sit de matrimonio non jam contrahendo, sed contracto, *Iure* (ait Synodus Tridentina) *damnandi sunt illi, qui falso affirmant matrimonia à filijs familias, sine consensu parentum, contracta irrita esse, & parentes ea rata vel irrita facere posse.* Et in Iure Canonico, ait de puella nubili Clemens III. *quia habet liberum arbitrium in electione propositi, parentum sequi non cogitur voluntatem.* Aliud autem est, querere, quid necessarium sit, & aliud, quid conueniat? Si puber-

Act. 5. 29.

Psal. 72. 28.

Gen. 2. 24.

Matth. 10. 37.

S. Ambr. lib. de Virginitibus.

Tob. 7. 10.

Sess. 24. cap. 1.

e. cum virum tit. de Regularibus.

tas, quam Canones requirunt, si consensus mutuus, si Parochus & duo testes adsint, etiam inficijs parentibus, fit coniugium; quod tamen non conuenit esse indeliberatum.

Quemcunque enim quis statum aggredi velit, sine delibere ratione matura, aggredi non debet. *Palpebra tua procedant gressus tuos*, monet prouerbiū. Quid mirum, si viam recalcat, qui nesciuit, quò iret, dum exiret? Facile emptionis poenitet eum, qui in tenebris emit mercem mala fide ambulantem. Quid enim diuortia accusat, qui vel ipse, in matrimonio, ita se gessit, vt bona coniuge indignus esset; vel coniugi omnia indulsit, vt, illius culpa, insolesceret, eamque dimittere oporteret? Denique non est matrimonium ita penitus insolubile, vt, ante mortem etiam, nulla fieri possit dissolutio, in remedium illorum coniugum, qui periculosè, & odiose cohabitarent. *Quos Deus coniunxit, homo non separet, subaudi violenter, sine lege, absq; ratione. Non enim homo separat, quos poena damnat, quos reatus accusat, quos maleficium coarctat*, ait Isidorus. Potest itaque insolubilitas matrimonij per eum, cui est mutandi potestas, tolli, conditione accedente, quæ parit exemptionem. Neque miraculo opus est, quale scribit Pontius Compluti accidisse, physica sexus mutatione; desinit enim utiq; esse maritus aut vxor, qui vir, aut quæ mulier desinit esse; sed sufficit alijs etiam modis mutari materiam, seu rem, sub obiecto quidem legis per se contentam, at nunc tali conditione, per accidens, affectam, vt jam ab vniuersalitate subiecti, sub quo prius erat, excludatur. Hanc rescindendi matrimonij potestatem Deus in vtroque Testamento ostendit, quando ius corporis vtrunque traditum, vtrique restituit, vt illud alteri tradere posset. In veteri Testamento concessus fuit libellus repudij. In nouo, sustulit quidem Christus libellum repudij; dedit tamen licentiam, vt infidelis conuersus vxorem permanere nolentem dimittere, & aliam ducere posset, teste Paulo dicente: *Quòd si infidelis discedit, discedat, non enim seruituti subiectus est frater, aut soror in huiusmodi.* Discedit autem infidelis non tantum quando aliò migrat, sed etiam quando non vult, modo decenti, cohabitare, hoc est, sine blasphem.ia Creatoris, sine Fidei iniuria, sine scandalo, sine sollici-

VII.

Prou. 4. 25.

Isidor. in
Matth. 19.

Pont. lib. 7.
cap. 57.

Deut. 24.
1. Esdræ 10. 3.
& seqq.
Matth. 19.

1. Cor. 7. 15.

Ita Innocent.
III. c. 7. & 8.
de diuortijs.